

Arrest

nr. 188 936 van 26 juni 2017
in de zaak RvV XI/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat M. LYS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 maart 2017.

1.3. Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u op 27 januari 1986 geboren bent in Lagawe Ifugao en dat u de Filipijnse nationaliteit heeft. U bent katholiek.

U woonde tijdens uw jeugd bij uw vader Ar.(...) P.(...), terwijl uw moeder M.(...) D.(...) in het buitenland werkte sinds u vijf jaar bent. Toen u zestien jaar was ging u informatietechnologie studeren in Bagio City. U studeerde later ook als verzorgende. U werkte in een shopping mall.

U woonde in Bagio City samen met uw broer A.(...) en later uw neef J.(...) en nicht Je.(...). U begon daar een relatie met G.(...) D.(...) die uit dezelfde provincie afkomstig is. Hij woonde er in perioden ook met u samen. U bent nooit met hem getrouwd. In 2008 begon hij drugs te gebruiken, waardoor zijn gedrag veranderde. Hij ontkende dit echter en sloeg u enkele keren. Uw broer kwam weleens tussen. Op een dag kwam de politie langs op zoek naar drugs maar dit leverde niets op. U ging nooit zelf naar de politie voor hulp bij de mishandeling omdat G.(...) beweerde dat hij over een video beschikte waarbij u seks heeft. Hij zou deze op YouTube zetten en met vrienden en familie zou delen als u hem zijn zin niet gaf. Door die dreiging kon u hem niet verlaten. In 2009 regelde uw moeder een job voor u en u kon u naar België komen.

U reisde op 31 maart 2010 naar België met uw eigen paspoort en een werkvisum geregeld door een Italiaans diplomaat. Intussen ondeckte u dat u zwanger was. U werkte gedurende drie maand voor hem, tot het contract werd stopgezet. Daarna kreeg u een biljet om terug te keren naar de Filipijnen, hetgeen u niet deed. Uw zoon A.(...) P.(...) werd geboren op 14 november 2010. U werkte nadien in het zwart in België en verbleef bij uw moeder.

U had voor het laatst contact met G.(...) D.(...) omtrent april 2011. U stuurde hem foto's en video's van uw zoon om hem aan te zetten tot betrokkenheid, maar er volgde weinig tot geen reactie op. Vervolgens vernam u via gemeenschappelijke vrienden dat een andere vrouw had. U weet momenteel niet met zekerheid of hij gehuwd is, andere kinderen heeft, waar hij woont en welk werk hij zou hebben.

Op 3 maart 2015 bent u religieus gehuwd voor een imam met uw huidige partner, een Egyptenaar, mijnheer A.(...) A.(...) F.(...) Y.(...) (OV 8.242.103, CG 16/13928). U heeft samen een dochter R.(...) Y.(...), geboren op 14 juli 2016 in België. Uw echtgenoot heeft haar erkend. Zij heeft net als uw eerste kind de Filipijnse nationaliteit.

U vroeg in België asiel op 8 juni 2016. U vreest terugkeer naar de Filipijnen omwille van uw gewelddadige expartner die drugs gebruikt en over een geheime seksvideo zou beschikken. U heeft sinds uw aankomst in België in 2010 het land niet verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort en dat van uw eerste kind A.(...) P.(...), kopieën van andere identiteitsstukken, een gezinssamenstelling in België, een arbeidscontract, een vaderschapsverklaring van uw tweede kind, een geboorteakte van uw eerste kind, de BIVR van uw moeder en een huurcontract.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de eerste plaats blijkt dat u heeft nagelaten om de bescherming van uw eigen nationale autoriteiten in te roepen. Internationale bescherming kan enkel worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Als een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin aannemelijk kan maken waarom hij geen enkel beroep deed hierop, kan de asielaanvraag op basis van dit motief ongegrond worden verklaard. In casu maakte u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van lokale of hogere autoriteiten van uw land van herkomst. U heeft ook niet aannemelijk gemaakt waarom u geen beroep kan doen op hen. U verklaart namelijk dat de autoriteiten in het kader van de 'war on drugs' heel actief zijn. Gezien de historiek van drugsmisbruik van uw partner lijkt het er dus op dat u hem minstens in dit verband zou kunnen overleveren aan de autoriteiten, zo u dit echt zou willen. Nochtans liet u na een klacht in te dienen bij de autoriteiten terwijl uw belager duidelijk blijf gaf de autoriteiten te vrezen, gezien hij u onder druk zette om voor het hem te liegen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Zelfs toen de politie in uw woonst binnenviel op zoek naar drugs bleef u hem trouw. Dat hij over een intieme video zou hebben beschikt is onvoldoende reden om de autoriteiten niet in te schakelen in een geval van partnergeweld en drugsgebruik. Als u al dacht dat het nutteloos leek om de politie te contacteren had u zich er kunnen wenden tot een advocaat of een andere organisatie om zich te laten bijstaan. Echter ook hier maakt u geen enkele melding van.

Vervolgens blijken de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig in het kader van een asielaanvraag. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat uw leven, uw vrijheid en/of uw fysieke integriteit bedreigd werd of wordt. U vreest dat een seksueel getinte video waarop u te zien bent openbaar zou kunnen worden gemaakt. Echter, dit valt niet onder een systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daden van vervolging moeten zo ernstig zijn of zo vaak voorkomen dat zij als een schending van de grondrechten kunnen gezien worden.

Echter, het moedwillig openbaar maken van iemands intimiteit is, hoe laakbaar ook, geen ernstige schending hiervan. Daarbij moet worden benadrukt dat het bestaan van deze video hoe dan ook weinig aannemelijk is, aangezien deze na ruim zes jaar nog niet is opgedoken. Dat u het bestaan ervan niet meldde in de Vragenlijst van het CGVS is een bijkomende indicatie in deze richting. Uw bijkomende vrees zou zijn dat uw ex uw kind zou willen afpakken. Echter gezien hij uw kind niet heeft erkend, nooit heeft bezocht, aangezien u geen enkel rechtstreeks contact meer heeft en u beide een nieuwe relatie zou hebben en u geen enkele andere duidelijke indicatie in deze richting heeft kunnen aanreiken, is het CGVS er niet van overtuigd dat er een ernstig gevaar hiervoor bestaat.

Aanvullend moet het CGVS er hierdoor op wijzen dat u niet overtuigend heeft kunnen aantonen dat dergelijke feiten zich bij terugkeer in de toekomst opnieuw zullen voordoen.

Dit alles neemt niet weg dat u zelf toegeeft dat hij de biologische vader is. Hier kunnen bepaalde rechten uit zijn hoofde uit voortvloeien waar u rekening mee moet houden. Echter dit is materie die onder Filipijns recht ressorteert en buiten de context van een asielaanvraag valt.

Verder moet worden opgemerkt dat uw familiale problemen het lokale niveau niet overstijgen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen moeite deed om zich elders in de Filipijnen te proberen vestigen teneinde de problemen te vermijden. Er kan verder worden aangenomen dat u, die hoger opgeleid, voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet elders in de Filipijnen zou kunnen vestigen.

Daarnaast blijkt dat de ernst van uw vrees sterk wordt ondermijnd door de timing van uw asielaanvraag.

Zo had u klaarblijkelijk geen haast om asiel aan te vragen. Het feit dat u pas zes jaar na uw aankomst in België en ongeveer vier of vijf jaar na het laatste contact met uw ex-partner asiel aanvroeg, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Overigens geeft u zelf aan dat de directe aanleiding om asiel te vragen samenhangt met de asielaanvraag van uw echtgenoot in april 2016. Volgens uw verklaringen werd dit zo gevraagd door "hen" [de Dienst Vreemdelingenzaken] omdat u een koppel vormt. U verklaart uitdrukkelijk dat het aanvankelijk eigenlijk om een misverstand ging. Bovendien is het feit dat u niet uit eigen beweging asiel vraagt hoe dan ook een sterke indicatie dat u hiertoe niet de nood voelde. U geeft daarnaast aan dat u in het verleden in België weleens een advocaat contacteerde om uw verblijfsopties in België te bespreken, maar dat deze geen voorstellen in dit verband aanreikte. Aangezien u zelf aangeeft dat het contact met uw ex de laatste jaren volledig is verwaterd moet het CGVS hier uit concluderen dat als er enkele jaren geleden al geen grond was tot internationale bescherming, deze bijgevolg bij gebrek aan duidelijke nieuwe feiten bezwaarlijk nu wel overtuigend zou bestaan. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat deze onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar deze toevlucht zoekt. De vaststelling dat u dermate lang hebt gewacht om asiel aan te vragen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, minstens aan de ernst van de beweerde feiten.

Voor de volledigheid merkt het CGVS op dat u evemin aangeeft dat u haast had om uw land van herkomst te verlaten. Immers u had gedurende vijf jaar een knipperlichtrelatie en u gaf geen feiten of triggers aan die u uiteindelijk deden besluiten dat u moest vluchten omwille van uw (ex-)partner.

Tenslotte moet het CGVS erop wijzen dat de verklaringen die u aflegde in de CGVS Vragenlijst (dd. 8 juni 2016) sterk afwijken van deze tijdens het gehoor ruim 8 maanden later in maart 2017.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u ruzie kreeg met G.(...) omwille van uw kind en dat hij vertrok. Verder verklaarde u dat hij anderhalf jaar na de geboorte van het kind opnieuw opdook waarna hij zijn zoon wilde krijgen en u fysiek bedreigde. Hij vroeg ook geld maar u kon hem dat niet geven. Echter tijdens het gehoor verklaart u dat geen van u beide iets wist van de zwangerschap toen u naar België vertrok. U verklaart ook dat u elkaar sindsdien niet meer heeft gezien, daar u niet bent teruggekeerd en G.(...) nooit naar België zou zijn gekomen. Bovendien zou u hem twee keer geld hebben overgemaakt omdat hij anders de seksvideo dreigde openbaar te maken. Het spreekt voor zich dat beide versies niet met elkaar verenigbaar zijn. Hiermee geconfronteerd blijkt dat u niet meer precies weet wat u aanvankelijk verklaarde en houdt u vol dat de feiten zoals u ze tijdens het CGVS gehoor weergeeft de juiste zijn. Deze uitleg is niet voldoende om meerdere verschillen te verklaren. Deze vaststelling zijn eerder een indicatie van een minstens gedeeltelijk verzonnen relaas. Het is trouwens erg vreemd dat u niet van het begin aangaf dat hij over een video zou hebben beschikt, daar waar u later aangeeft dat dit de kern van uw vrees zou betreffen. Wat er ook van zij, bovenstaande argumenten met betrekking tot de ongegrondheid van uw aanvraag zijn hoe dan ook doorslaggevend.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de

vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Voor wat betreft de neergelegde documenten merkt het CGVS op dat deze niets afdoen aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten, geboorteaktes en gezinssamenstelling zijn een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en aankomst in België, die niet in vraag worden gesteld. Ook het huurcontract, het arbeidscontract, de BIVR van uw moeder illustreren uw verblijf in België, die evenmin in twijfel worden getrokken.

Echter, u heeft blijkbaar nooit een dokter bezocht die mishandeling had kunnen attesteren en hier een historiek van kunnen opstellen. U legt evenmin enig bewijs voor van uw vorige relatie, van uw ex en van het feit dat u zou hebben samengewoond. U legt ook geen enkel bewijs neer van uw laatste contacten, evenmin als van uw vermeende pogingen om de erkenning van het vaderschap geregeld te krijgen. Ook van de vermeende video is geen enkel spoor. Voorts beweert u wel dat u geld zou hebben overgeschreven, maar legt u ook hiervan geen enkel bewijs neer. Daarbij moet trouwens opgemerkt worden dat dergelijke stortingen in tegenstrijd zijn met uw verklaring dat geen contact meer met hem heeft.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat ook ten aanzien van uw partner mijnheer Abdelfattah Ahmed Fathalla YEHA (OV 8.242.103, CG 16/13928) door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van de eenheid van het gezin, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts één zin wijdt aan het dossier van haar echtgenoot. Zij meent evenwel dat haar echtgenoot in het kader van zijn beroep gegronde grieven heeft aangebracht, waarnaar zij dan ook integraal verwijst in het kader van haar verzoekschrift. Verzoekster is vervolgens de mening toegedaan dat het algemeen beginsel van eenheid van gezin van toepassing is op dit dossier, citeert uit VN, *Slotakte van de Conferentie van gevolmachtigden van de Verenigde Naties betreffende de Status van Vluchtelingen en Staatloze Personen*, van 25 juli 1951, "A Thematic Compilation of Executive Committee Conclusions" van UNHCR van januari 2010 en het rapport "Family Unity and Refugee Protection" van K. Jastram en K. Newland (UNHCR) van 22 oktober 2001 en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster leidt hier vervolgens uit af dat de afgeleide bescherming die voortkomt uit het beginsel van de eenheid van het gezin van toepassing is wanneer het een nucleair gezinslid betreft en wanneer "de persoon die ten laste is van diegene erkend als vluchteling, voor of na de aankomst in België", voorwaarden die in casu vervuld zijn. Verzoekster besluit dan ook dat de beslissing in haar dossier diegene dient te volgen die genomen wordt in het dossier van haar echtgenoot.

2.2. Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de

vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

In zoverre verzoekster behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij heeft nagelaten om de bescherming van haar eigen nationale autoriteiten in te roepen; (ii) de feiten die verzoekster aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn in het kader van een asielaanvraag, nu uit haar verklaringen niet blijkt dat haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bedreigd werd of wordt, zij evenmin overtuigend heeft kunnen aantonen dat dergelijke feiten zich bij terugkeer in de toekomst opnieuw zullen voordoen en dat bepaalde rechten die uit het biologisch vaderschap kunnen voortvloeien onder Filipijns recht ressorteren en buiten de context van een asielaanvraag vallen; (iii) verzoeksters familiale problemen het lokale niveau niet overstijgen; (iv) de ernst van haar vrees sterk wordt ondermijnd door de timing van haar asielaanvraag; (v) verzoekster evenmin haast had om haar land van herkomst te verlaten; (vi) verzoeksters verklaringen die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ernstig afwijken van deze tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen ruim acht maanden later; (vii) er geen elementen in het dossier aanwezig zijn die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen en (viii) de door verzoekster neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 maart 2017 (CG nr. 1615061), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen

dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekster dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat verzoekster geen actuele noch toekomstige vrees ten aanzien van de Filipijnen aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

2.6.1. In zoverre verzoekster laat verstaan dat zij meent dat haar echtgenoot in het kader van zijn beroep gegronde grieven heeft aangebracht ten aanzien van de bestreden beslissing, zij hiernaar integraal verwijst en derhalve haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar man, A.A.F.Y., benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeksters vraag tot internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van de Filipijnen, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en niet ten aanzien van Egypte, het land waarvan haar echtgenoot de nationaliteit bezit. In de mate verzoekster aanvoert dat het "algemeen beginsel van eenheid van het gezin" moet gerespecteerd worden, dient voorts te worden vastgesteld dat de Raad bij arrest nr. 188 935 van 26 juni 2017 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van A.A.F.Y. heeft geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. Hoewel

verzoeker in 2011 een eerste maal asiel heeft aangevraagd in België, moet worden vastgesteld dat hij deze vrijwillig stopzette na telefonisch contact met zijn moeder die hem vertelde dat een asielaanvraag negatieve repercussies zou kunnen meebrengen voor zijn familie, waarna hij naar Italië trok, waar hij ongeveer een jaar verbleef alvorens naar Frankrijk te reizen en ook hier een jaar te verblijven om in 2013 terug te keren naar België alwaar hij slechts in april 2016 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Nochtans beschikte verzoeker sinds het stopzetten van zijn eerste asielaanvraag tevens over een aantal nieuwe elementen ter staving van de door hem voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, met name de arrestatie van zijn vader in juli 2013, de arrestatie van zijn broer in 2013/2014, zijn activisme op het internet sinds 2011, zijn deelname aan betogingen waarvan de laatste deelname dateert van 2014 en zijn huwelijk met een Filipijnse christen in 2015. Er mocht dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij met bekwame spoed een nieuwe asielaanvraag zou hebben ingediend, hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker hoopte terug te kunnen keren naar Egypte, dat hij het indienen van een asielaanvraag ziet als verraad ten opzichte van zijn land, dat hij geen asiel wilde aanvragen omwille van het stigma dat errond hangt, dat hij onder druk werd gezet door zijn familie om geen asiel aan te vragen en dat hij bijzonder wantrouwig is naar de autoriteiten toe kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer daar deze redenen verzoeker er niet van hebben weerhouden om zich zowel in 2011 als in 2016 vluchteling te verklaren. Dat verzoeker zijn asielaanvraag pas vijf jaar na zijn aankomst in Europa doorzet en bovendien verschillende jaren illegaal in Italië, Frankrijk en België verbleef waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

In zoverre verzoeker nog meent dat zijn arrestatie in 2011 en zijn deelname aan betogingen begin 2011, de arrestatie van zijn vader in juli 2013, de arrestatie van zijn broer eind 2013, begin 2014, zijn activisme op het internet, zijn deelname aan betogingen in België en zijn vrees omwille van zijn huwelijk met een christelijke vrouw niet worden betwist, hij aanvoert dat hem enkel de laattijdigheid van zijn asielaanvraag wordt verweten, hetgeen afbreuk zou doen zowel aan de geloofwaardigheid als aan de realiteit en de actualiteit van zijn vrees voor vervolging, en hij in dit verband verwijst naar artikel 10, §1 van de Procedurerichtlijn en de UNHCR-doctrine, waarin uitdrukkelijk gestipuleerd wordt dat het laattijdige aspect van een asielaanvraag op zich geen voldoende grond is om deze te weigeren, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt immers geenszins de enige reden waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is doch betreft slechts een deel daarvan. Het is daarnaast het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het niet vermelden van belangrijke elementen voor de Dienst Vreemdelingenzaken op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.6.2. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de duur van zijn arrestatie in 2011, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: "Zo stelt u vooreerst in 2011 het land te hebben verlaten omdat u in plaats van uw vader gearresteerd werd en gedurende een tweetal weken werd gedetineerd en mishandeld, waarna u een tweetal weken in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (CGVS p.2, 4-5). Dit wekt verbazing daar u ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te kennen had gegeven dat u in 2011 gedurende drie maanden werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS punt 3, vragen 1 en 5). U hier dan ook mee geconfronteerd geeft u dat dit niet kan, dat het hier een misverstand betreft (CGVS p.6). Uw uitleg biedt geen afdoende verschoning daar u zeer expliciet was in uw verklaringen bij DVZ en u ten overstaan van het CGVS expliciet verklaarde slechts éénmaal in Egypte gearresteerd te zijn geweest (CGVS p.5)." Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in se zijn arrestatie niet in vraag stelt. In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden aangaande de duur van zijn arrestatie poogt te verklaren door te argumenteren dat hij na zijn gevangenschap geruime tijd in het ziekenhuis verbleef en hij tijdens die periode van oordeel was dat hij nog steeds onder arrest stond, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. De Raad stelt namelijk vast dat dit verweer geenszins de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan ophelderen, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij gedurende één of twee weken in het ziekenhuis is gebleven en hij de duur van zijn detentie zelf inschat op een tijdspanne van één tot twee

weken, om zo tot een totaal van ongeveer één maand te komen (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6), wat geenszins te rijmen valt met zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij melding maakt van een arrestatie van drie maanden (administratief dossier, stuk 14, vragen 1 en 5). Zoals reeds terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing, kan het door verzoeker bijgebrachte medisch attest dd. 2 februari 2011, waarin wordt vermeld dat hij leed aan kneuzingen, interne bloedingen en brandwonden, de geloofwaardigheid van zijn beweerde detentie in 2011 en zijn hierop volgende hospitalisatie niet herstellen daar uit dit attest niet valt af te leiden hoe hij zijn verwondingen heeft opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk is. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat om enige bewijswaarde aan een document te ontleen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dezelfde bemerking kan worden gemaakt met betrekking tot de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde brief aan de procureur.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat er tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers verklaringen aangaande de frequentie en periode van aanhouding van zijn vader en van zijn broer: "Bovendien geeft u ten overstaan van DVZ aan dat uw vader twee keer werd gearresteerd, één keer in 2011 en één keer in 2014, toen samen met uw broer Y.(...) (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5). Ten overstaan van het CGVS geeft u een andere versie van de feiten: u stelt hier dat uw vader in juli 2013 thuis is gearresteerd en uw broer zou na te hebben deelgenomen aan de protesten in Rabia, eind 2013-begin 2014, zijn verdwenen (CGVS p.4, 7-8). U gewezen op deze discrepantie, stelt u dat u het toen had over 2011, toen werd uw vader gearresteerd en vervolgens uw broer. U voegt toe dat u tijdens dat gehoor geen exacte data kon aangeven omdat u geen documenten had (CGVS p.8). Andermaal ontbeert uw uitleg overtuiging. Het CGVS verwacht, zoals ook al tijdens uw gehoor werd aangegeven, geen exacte data maar wel een chronologie die klopt en wijst erop dat ertoch een aanzienlijk verschil is of uw vader en broer tesamen werden gearresteerd of op verschillende tijdstippen en in andere omstandigheden (CGVS, p.8). Bovendien stelde u dan ook nog eens dat, daar waar u ten overstaan van DVZ stelde dat uw vader twee keer werd gearresteerd, hij verschillende keren werd gearresteerd, soms duurde zijn arrestatie een week, soms een maand, hij werd vaak meegenomen, zo geeft u aan (CGVS p.5, 11)." Verzoeker benadrukt in het voorliggende verzoekschrift dat hij evenwel zelf verklaarde dat er verwarring is ontstaan tussen de arrestatie van zijn vader en zijn broer tijdens de revolutie in 2011 en de arrestatie in 2013-2014 van zijn vader en broer na zijn vertrek uit het land en laat voorts verstaan dat hij zelf – wat betreft zijn vader – ook een onderscheid maakt tussen de term "arrestatie" en de term "ontvoering". De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift – aangaande de aanhouding van zijn vader – volgende passage uit het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen citeert: "CG: Wat doen ze in het leven? AZ: Al mijn zussen zijn huisvrouwen en mijn broer was bezig met studie, maar niet afgerond. CG: Waarom niet? AZ: Het komt door de autoriteiten, maar hij is nu verdwenen. CG: Sinds wanneer is hij verdwenen? AZ: In 2013, na de staatsgreep tegen Mursi, mijn familie weet niets over hem. CG: Is hij tevoren ook al eens verdwenen? AZ: Neen. Tijdens de revolutie werd hij gearresteerd een keer en dan vrijgelaten. CG: Wanneer gearresteerd? AZ: Na maand 7, rond augustus 2013. CG: Hoe lang gedetineerd? AZ: Ongeveer een maand, niet langer. CG: Sinds wanneer is hij dan definitief verdwenen? AZ: Rond augustus 2013. CG: Maar u zei net dat hij toen maar een maand vast zat. AZ: Hij is in augustus 2013 verdwenen en sindsdien geen nieuws.

CG: Wanneer was hij dan die maand gedetineerd? AZ: Hij werd gearresteerd bij het begin van de revolutie, in 2011. CG: U moet wel duidelijk zijn! AZ: Ik had het over de periode van zijn verdwijning in 2013.

CG: In 2011 gedurende een maand opgepakt en weer vrijgelaten? AZ: Ja, zo is het.

CG: Sinds augustus 2013 is hij dan definitief verdwenen? AZ: Ja, effectief.", waarbij vooreerst opvalt deze passage betrekking heeft op het relaas betreffende zijn broer en derhalve geen uitstaans heeft met zijn verklaringen aangaande zijn vader – waar verzoeker nochtans op aanstuurt in het verzoekschrift. Bovendien stelt de Raad – na lezing van het administratief dossier (stuk 5) – samen met verzoeker vast dat hij inderdaad het onderscheid maakt tussen arrestatie en ontvoering/verdwijning: "CG: Wanneer werd uw vader gearresteerd? AZ: Rond de zevende maand 2013. CG: Misschien is arrestatie wat ik zeg niet het juiste woord, is hij effectief gearresteerd? AZ: We noemen het verdwijning, hij is verdwenen, we weten niet waar hij zit, de advocate vindt hem niet.

(...)

CG: Werd uw broer daadwerkelijk gearresteerd of verdwenen tijdens een demonstratie? AZ: Hij is verdwenen tijdens de protesten. We zijn zeker dat mijn vader en mijn broer door de autoriteiten werden gearresteerd, maar de autoriteiten geven dat niet toe., zodat verwacht kan worden dat verzoeker deze nuance eveneens aan de dag kon leggen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker verklaarde tijdens dit gehoor: “Mijn vader is iman van de Al-Sayadeen Moskee in Kafrelshikh. Hij werd verdacht van lid te zijn van de moslimbroeders. Hij werd 2 keer gearresteerd. In 2011 opgepakt en nadien terug vrijgelaten en in 2014 opgepakt samen met mijn broer Y.(...). Mijn vader en mijn broer zitten nog steeds in de gevangenis van Kafrelshikh.” (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5., eigen onderlijning), waaruit wel degelijk volgt dat hij meende dat zijn broer en vader gearresteerd werden en vervolgens opgesloten werden in de gevangenis, wat bezwaarlijk gekwalificeerd kan worden als een “ontvoering” of verdwijning. Bovendien blijkt hieruit nog dat verzoeker de arrestaties van zijn vader en broer duidelijk situeerde in de periode 2014 en dat hij het hierbij niet had over 2011, zoals hij tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal beweerde nadat hij met zijn tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd. Deze overtuiging wordt gesterkt door het gegeven dat verzoeker zelf verklaart – en hierop opnieuw wijst in het voorliggende verzoekschrift – dat hij geen exacte data kon aangeven doch algemene zaken kon vertellen van voor en na de revolutie, die hij situeert in 2011. Er mag dan ook worden verwacht dat hij de arrestaties van zijn broer en vader, die een ingrijpende gebeurtenis vormen in het leven van verzoeker, ook zou kunnen indelen binnen de tijdsblokken waarvan hij zelf verklaart dat hij deze hanteert om gebeurtenissen in de tijd te situeren.

Verzoeker poogt de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog te weerleggen door aan te voeren dat in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik gewag wordt gemaakt van zijn medische problemen (epilepsie) waardoor hij moeilijkheden heeft zaken te onthouden en dit ondanks het feit dat hij hierop gedurende het gehoor meermaals heeft gewezen. Hij voegt ten dien einde nog een recent medisch verslag van dokter F.C. van 23 februari 2017 toe aan zijn verzoekschrift, waaruit blijkt dat hij lijdt aan epilepsie en hiervoor zware medicatie neemt, en besluit dat zijn moeilijkheden om zaken in de tijd te situeren bijgevolg verschoonbaar zijn. De Raad merkt evenwel op dat het door verzoeker voorgelegde attest – dat overigens reeds opgenomen is in het administratief dossier (‘map met documenten’) – geenszins duidelijk aangeeft dat er sprake is van ernstige geheugenproblemen. Dit attest van 23 februari 2017 vermeldt als reden voor het onderzoek de opvolging voor vermoedelijke “linker-temporalekwabepilepsie” (“suivi pour une épilepsie d'origine temporale gauche probable”) en stelt voorts vast dat verzoeker verklaart dat hij geen nieuwe aanvallen heeft gekend, doch dat hij op verschillende gelegenheden een vreemde sensatie zou hebben ondervonden – die hij niet verder kan preciseren, maar waarvan hij vermoedt dat het een voorbode betekende van een nakende aanval – en waarop de arts besluit tot verhoging van de dosis van de medicatie. De Raad kan uit dit attest geenszins afleiden dat verzoekers epilepsie van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de uiteenzetting van zijn asielrelaas. De overige aan het administratief dossier gevoegde attesten (protocollen van EEG) van 17 augustus 2016, 17 oktober 2016, 15 november 2016 en 15 december 2016 maken evenmin melding van het feit dat verzoekers cognitief geheugen aangetast zou zijn door zijn epilepsie waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn epilepsie hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan chronologie in zijn asielrelaas niet uitgeklaard of verschoond kunnen worden.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en deze op de zetel van het Commissariaat-generaal anderzijds kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.3. Waar verzoeker – citerend uit het rapport “We are Thombs” van Human Rights Watch van 27 september 2016 – nog aanvoert dat niet betwist wordt dat zijn vader als aanhanger van Mursi werd beschouwd en omwille van deze reden gearresteerd werd, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat zijn incoherente verklaringen omtrent de arrestaties van zijn vader de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn asielrelaas wel degelijk ondermijnen en slaagt hij er voorts geenszins in klaarheid te scheppen waarom hij zelf precies problemen vreest in Egypte omwille van zijn vader. In zoverre verzoeker de koppeling maakt naar zijn eigen “politieke” activiteiten in België, waarbij hij openlijk zijn steun aan President Mursi heeft betuigd op sociale media, en citeert uit het rapport van United States Departement of State, “2016 Country Reports on Human Rights Practices” van 3 maart 2017, slaagt hij er niet in de pertinente motivering van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen: “(...) U daarenboven gevraagd waarom u omwille van uw vader problemen vreest, antwoordt u ‘het is niet moeilijk voor

de autoriteiten om iemand te viseren, ze kunnen zomaar iemand beschuldigen'. U erop gewezen dat dit geen accuraat antwoord is, stelt u 'omdat ik zelf tegen de huidige regering ben, ik ben actief op internet en heb deelgenomen aan een aantal betogingen' (CGVS p.9). Ook deze door u aangereikte redenen kunnen niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u al sinds maart 2011 onder een pseudoniem actief bent op internet en stelt hier ook actief te zijn, en voegt u toe dat u vaak van naam en e-mail moest veranderen omdat de pagina's soms geblokkeerd werden. Gezien u aangeeft reeds sedert 2011 op dit vlak actief te zijn, blijkt uit het gegeven dat u nu pas asiel aanvraagt dat dit voor u geen doorslaggevend argument is voor uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen niet dat u naar aanleiding hiervan ooit persoonlijke problemen heeft gehad. Eénzelfde opmerking kan gemaakt worden met betrekking tot uw verklaring hier drie keer aan een betoging te hebben deelgenomen, temeer uw laatste deelname dateert van 2014 (CGVS p.9-10). Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u deze beide activiteiten nooit vermeld hebt in kader van uw gehoor op DVZ, waardoor andermaal het belang hiervan dient te worden gerelativeerd."

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de verweernota terecht wordt opgeworpen dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij omwille van zijn politiek activisme in België (verzoeker zou tegen de huidige regering zijn, sedert 2011 actief zijn op het internet en hij zou in België tot drie maal toe aan een betoging hebben deelgenomen waarvan de laatste deelname dateert van 2014) als een ernstige bedreiging voor het Egyptische regime of de fundamenteën van het regime zou worden aanzien. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat de Egyptische autoriteiten op de hoogte zijn van voormelde activiteiten noch dat zij hem omwille van deze activiteiten zouden viseren en vervolgen. Dit kan evenmin blijken uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken die verzoekers politiek activisme in België moeten aantonen. Uit de foto van demonstranten op een plein met de vermelding op het pamflet "Egyptian Votes" blijkt overigens geenszins op welk tijdstip en in welke omstandigheden deze foto werd genomen, noch wat verzoekers rol was tijdens deze demonstratie. Zelfs mocht vaststaan dat de foto inderdaad een betoging in België illustreert, quod non in casu, stelt de Raad vast dat het niet duidelijk is waar verzoeker gesitueerd zou zijn op de bewuste foto en heeft de Raad zelfs een vermoeden dat bepaalde gezichten bewust vervaagd werden in een poging te verbergen dat verzoeker niet op de foto staat. Wat betreft de screenshots van een Facebookpagina op naam van A.A.Y., dient nog te worden opgemerkt dat zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij onder het pseudoniem A.A.Y. door de Egyptische autoriteiten zou kunnen worden geïdentificeerd als zijnde criticus van het huidige regime. De Raad benadrukt te dezen nog dat met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV, nr. 2578 van 12 oktober 2007; RvV, beschikking nr. 129 409 van 19 juli 2013). Verzoeker voldoet geenszins aan de bijzondere bewijslast en kan dus niet beschouwd worden als een réfugié sur place.

2.6.4. Met het betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zijn deelname aan de betogingen in se niet in twijfel trekt, het bekend is dat een deelname aan dergelijke betogingen bestraft werd door het toenmalig regime en in zoverre verzoeker lijkt aan te sturen op het feit dat het derhalve aannemelijk is dat hij werd veroordeeld bij verstek, gaat hij volledig voorbij aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande op goede gronden: "Voorts stelt u in 2012 in Egypte tot 15 jaar gevangenisstraf bij verstek te zijn veroordeeld omwille van uw deelnames aan betogingen in Alexandrië en werd u valselijk vernieling van openbare gebouwen ten laste gelegd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw deelname aan deze betogingen onvermeld liet ten overstaan van DVZ, een gegeven dat toch enige verbazing wekt. Wat echter totaal ongelooftwaardig is, is het gegeven dat u stelt in 2012 te zijn veroordeeld doch hier pas zo'n maand geleden, rond februari 2017, van op de hoogte te

zijn gekomen. U gevraagd naar deze 'laattijdigheid', antwoordt u dat u het er nooit met uw familie over hebt gehad, maar op een gegeven moment zou uw advocaat u hier gezegd hebben documenten neer te leggen ter staving van uw asielaanvraag, hebt u vervolgens uw oom gecontacteerd en kreeg u het vonnis in handen (CGVS p.8). Gevraagd sinds wanneer uw familie hiervan op de hoogte is, vermoedt u sinds de dag van het vonnis, uw moeder had immers contact met de advocaat van uw familie, maar voegt u toe dat uw moeder u nooit verontrust heeft door slecht nieuws te vertellen omdat u in het buitenland zat. Erop gewezen dat dit toch belangrijk was moest u willen terugkeren, antwoordt u dat u regelmatig contact had met haar en ze wist dat u niet wilde terugkeren, ze wist dat u hier in veiligheid was (CGVS p.8-9). Andermaal ontbeert uw antwoord overtuiging daar er toch van uit kan worden gegaan dat uw moeder absoluut niet kon uitsluiten dat u omwille van een haar onbekende reden toch onverwachts wel eens zou kunnen terugkeren en ze u hiervan, moest uw verklaring een kern van waarheid bevatten, zeker wel op de hoogte zou hebben gesteld. Een ander element dat uw geloofwaardigheid ondermijnt is uw verklaring dat u nav deze veroordeling nooit contact hebt opgenomen met jullie advocaat in Egypte, u verschoont zulks door te stellen 'waarom moet ik een advocaat contacteren, hier ben ik veilig, de huidige situatie in het land is uitzonderlijk, ooit zullen we een eerlijk persoon krijgen' (CGVS p.9). Moesten uw verklaringen op waarheid berusten dan kan er toch van worden uitgegaan dat u onmiddellijk jullie raadsman zou hebben gecontacteerd om van een 'professional' uit eerste hand te vernemen wat er nu precies aan de hand was. Ongeloofwaardig is ook dat u niet eens weet door welke specifieke rechtbank u werd veroordeeld en dat u, gevraagd wat u hebt gedaan naar aanleiding van deze veroordeling slechts stelt 'niets', meer nog, u stelt geen interesse te hebben, u was niet aanwezig toen, had Egypte verlaten en er nooit aan gedacht asiel aan te vragen (CGVS p.3-4). Het hoeft geen betoog dat uw desinteresse op fundamentele wijze afbreuk doet aan de door u beweerde vrees." (eigen onderlijning). De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen waardoor deze onverminderd staande blijven. Hij laakt slechts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vonnis bij verstek niet in aanmerking meent te moeten nemen als bewijselement aangezien het slechts een kopie betreft, zonder evenwel enig inhoudelijk element aan te halen dat erop zou wijzen dat het vonnis niet authentiek is. De Raad bemerkt dat verzoeker er aldus ten onrechte van blijkt uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het neergelegde vonnis niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband andermaal dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.6.5. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens bij waar deze considereert dat de familiale problemen door verzoekers huwelijk in 2015 met een Filipijnse christelijke vrouw louter van familiale aard zijn en niet doorslaggevend zijn bij zijn asielaanvraag, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: "Wat betreft de problemen die u vreest te zullen ervaren omwille van uw huwelijk met een Filipijnse christelijke vrouw, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst geeft u aan dat uw moeder u duidelijk te kennen heeft gegeven dat u bij de familie niet meer welkom bent, u zou niet in hetzelfde flatgebouw mogen wonen, 'ze hebben me eigenlijk verstoten', zo geeft u aan. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat uw familie u niet meer zal aanvaarden en u niet meer als een zoon zal beschouwen. Uw moeder zou u dit in kader van jullie laatste gesprek midden 2015 duidelijk te kennen hebben gegeven. U gevraagd of uw echtgenote in Egypte zou kunnen wonen, antwoordt u dat dit zeker wel kan maar niet op uw adres omwille van uw problemen (zie supra). Dit door u aangehaalde gegeven is echter louter familiaal van aard, temeer er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht, en het CGVS ziet niet in waarom u, in geval u met uw echtgenote naar Egypte zou terugkeren, niet elders zou kunnen wonen temeer u duidelijk aangeeft dat u vanwege de overheid niets te vrezen hebt daar u expliciet stelt dat uw huwelijk voor de overheid geen probleem stelt. Uw verklaring dat u elders moeilijk zal zijn op basis van uw diploma werk te vinden, doet hier geen afbreuk aan en heeft evenmin uitstaans met de Vluchtelingenconventie (CGVS p.9-10). En ook in dit kader dient te worden opgemerkt dat u, die hier sinds midden 2015 van op de hoogte is, pas in 2017

een asielaanvraag indient, waardoor u andermaal laat blijken dat dit motief nu niet bepaald doorslaggevend is in uw asielaanvraag, temeer u ook dit gegeven onvermeld liet in uw gehoor bij DVZ. U hiernaar gepeild, stelt u dat u bondig diende te zijn en u in kader van een tweede gehoor meer kon vertellen (CGVS p.10). Ook dit antwoord kan niet overtuigen daar, moest u dit dusdanig ernstig nemen, er toch van kan worden uitgegaan dat u hier op zijn minst naar zou hebben verwezen." Deze vaststellingen en overwegingen worden in onderhavig verzoekschrift geenszins op concrete wijze weerlegd vermits verzoeker louter volhardt in zijn asielrelaas, wat bezwaarlijk als dienstig verweer bestempeld kan worden, en worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.6. Tot slot brengt verzoeker ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte problemen zou kennen omwille van het loutere feit dat hij asiel heeft aangevraagd. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Egyptische autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn van verzoekers asielaanvraag in België.

2.6.7. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.8. Waar verzoeker nog artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, doch de inhoud ervan grotendeels wordt hernomen door het nieuwe artikel 48/7 dat luidt als volgt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." De Raad wijst erop dat dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, waar verzoeker evenwel faalt. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, in het bijzonder de door hem beweerde arrestatie in 2011, geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6.9. De Raad benadrukt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

Dienvolgens kan ook het beginsel van eenheid van gezin niet dienstig door verzoekster worden ingeroepen teneinde in haar hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

2.6.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd door haar autoriteiten of door derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel

48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in de Filipijnen actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden vermits de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS